

Vilse

Paula Westling

Ingen ser dig

Paula Westling

Kapitel 1

-Nej! Jag vill inte gå på läger. Jag vill stanna här med dig och mamma. Snälla pappa snälla, sa Meja.

-Nej, du vet att vi ska till Skottland i år, sa pappa. Du kommer få det jättebra på lägret med andra barn som längtar att få komma ut i skogen och tälta där en vecka.

-Jag längtar inte alls att få komma ut i skogen, sa Meja.

-Kom nu så åker vi, sa pappa.

De satte sig i bilen och körde iväg till parken där de skulle samlas. Det var ingen där när de kom fram. Meja kände sig dum. De kanske inte alls skulle samlas där. Dumma pappa.

-Jag måste till jobbet. Men du kan väl stanna här så länge, sa pappa. Hej då älskling, puss puss.

-Ja, hej då pappa.

Där stod Meja Karlsson i en tom park på en söndag morgon och väntade på att det komma någon.

Efter ett tag kom en tjej cyklande och stannade framför Meja.

-Ska du på typ...ett läger? sa flickan.

-Jaa, svarade Meja. Ja det ska jag.

-Okej, vad heter du då?

-Meja, och du då?

-Hedda.

De blev avbrutna i sin konversation då en liten pojke sprang fram till dem med sin mamma.

-Hej, sa pojken. Jag heter Ville och jag är 7 år. Vilka är ni?

-Jag heter Hedda och det här är Meja.

Efter ett tag kom en man. Det var deras fritidslärare. Han presenterade sig. Han hette tydligen Jolver. De åkte iväg i hans bil. Sen kom de till en skog. En ganska mörk granskog.

Kapitel 2

-Äj, är det här vi ska tälten, sa Hedda.

-Jajemensan, sa Jolver. Det är här. Det kommer att gå så bra så. Eftersom ni har mig som ledare.

De stannade i en liten parkering. Det var bara deras bil som stod där. Även om det var en varm söndagsförmiddag.

De gick in i skogen och slog upp tälten där.

Jolver föreslog att de kanske skulle gå och plocka lite blåbär nu när det var så fint väder. På vägen till tältplatsen hade de sett gigantiska blåbärsris som bara väntade att få hamna i deras korgar.

-Kom så sticker vi, sa Hedda.
Alla utom Jolver hämtade vars en korg.
-Ska inte du med? frågade Meja.
-Näe...,sa Jolver försigtigt. Nej...eeh...Jag eeh...jag måste fixa i lägret, gå ni så länge.
-Ok, ses sen då.

De plockade många blåbär, och inte bara blåbär utan smultron också. De fick en mysig stund tillsammans, och lärde känna varandra bättre än innan.

När de kom tillbaka verkade inte Jolver vara där.

-Jolver! Hallå Jolver!

-Var är du!

-Jolver!

Han kom inte fram.

-Han är säkert bara iväg en stund, och kommer snart tillbaka.

De gjorde en brasa medans de väntade. Jolver kom aldrig. De hann bli mörkt men Jolver kom ändå inte tillbaka.

-Kom vi går och letar efter honom, här kan vi ändå inte sitta hela dagen, sa Hedda.

-Ok, kom.

-Tänk om inte Jolver kommer tillbaka, sa Ville

-Jo,jo det gör han, sa Meja och försökte låta lugnande.

Det funkade inte så bra för man märkte att Ville bara blev mer upprörd och rädd. Det gjorde så att Meja kände sig ledsen. Ledsen och övergiven. Men hon kom att tänka på vad mamma brukade säga "Min lilla ros" brukade hon säga när Meja var upprörd och ledsen. "Min lilla ros" upprepade Meja för sig själv. Då kändes det genast bättre.

Kapitel 3

De gick iväg och letade.

-Jolver! Jolver!

De ropade och letade så mycket att de glömde bort att kolla efter vägen.

-Hedda, Hedda, var är vi? sa Meja upprört.

-Va, vad är det, svarade hon.

-Var är vi, upprepade Meja

-Va, jag vet inte, kom vi måste hitta vägen igen.

De gick runt i skogen jättelänge utan att hitta vägen. De blev kallt och mörkt. De kunde inte sluta leta nu. Nej, de fick inte ge upp nu. De letade och letade.

-Aj! skrek Meja. Jag snubblade.

Hedda och Ville kom springande.

-Hur är det.

-Är det okej, frågade de.

-Ja, jag mår bra.

Meja satte sig upp. Hon lutade sig upp mot något. Något kallt. De var inte ett träd och inte en sten. Nej det var flera stenar.

-En stenmur, skrek Meja.

Det var en stenmur som någon hade gjort. Det var bebott här. De var precis utanför någons trädgård.

Hedda tittade upp och skrek:

-En trädgård!

Det var precis som om hon hade läst Mejas tankar.

Alla sprang in i trädgården. De var släckt i det gula trähuset. Det hade tegeltak. En liten röd lada stod bredvid huset och det stod en brunn i mitten av gården.

-Kom så går vi och ringer på, sa Viggo.
De gick och ringde på. Ingen kom. De
ringde på igen. Ingen kom den gången
heller.

-Det bor kanske ingen här längre, sa
Meja. Men jag tycker vi lägger oss i
ladan, i alla fall.

De gick dit. De var öppet till ladan så de
gick in och lade sig på några höbalar
som stod där. Det tog inte långt tid
innan alla sov djupt. Nästa dag vaknade
de av ett bullrande ljud. Hedda gick ut
för att kolla vad det var. Det var en
traktor. En stor grön traktor.

-Hörni! Hörni! En traktor! Vi är räddade!

Jaa!

Meja och Viggo kom ut springande.

-Jaa! Äntligen!

-Jippi!

En grov hostning lät bakom dem. Alla tre
vände sig om. Där stod en stor man.

En lång skänggig man med grårandig
tröja.

-Vad gör ni här,sa han med grov mörk
röst.

-Vi...eeh...vi...,började Meja men blev
avbruten av Viggo.

Han berättade om att de varit med om
och var så skärmig att mannen sa ja.
Så en stund senare satt alla fyra i
mannens bil.

Kapitel 4

-Mamma! Pappa! utropade Meja.
Meja sprang in i huset och kramade om
mamma och pappa.

-Meja, min lilla ros, viskade mamma i
Mejas öra.

Då blev det bara för mycket för Meja.
Hon brast i gråt. Hon grät av glädje och
lycka över att vara hemma igen. Hon
hade varit med om ett äventyr. Ett livs
levande äventyr. Hon, mammas lilla
ros.

SLUT

Bilder tagna från:
mlandgren.se och